

На прага на болестъта.

Отъ нѣколко време Живка, дванадесетъ годишното сестриче на Митко, залинѣ. Тя губѣше сили, не бѣше тѣй пѣргава и весела, както по-рано и лесно се изморяваше. Бѣше станала нетѣрпелива и отъ малко нѣщо се дразнѣше. По-рано все нейниятъ смѣхъ се чуваше, все тя се катерѣше и тичаше. Сега като че ли студена струя лѣхна възъ нея и лицето ѝ започна да приплѣднява. По-рано не можеше да се наяде, а сега не харесваше никакво ядене. Започна и да понакашля. Родителитѣ ѝ взеха да се безпокоятъ силно. Повикаха доктора да я прегледа.

Докторътъ дойде и прегледа Живка. Родителитѣ ѝ съ нетѣрпение чакаха, какво ще каже той.

— Живка се намира предъ опасностъ. Трѣбва да се обърне голѣмо внимание. Дишането ѝ не е както по-рано.

Майката и бащата се спогледаха уплашено.

— Осемдесетъ до деветдесетъ на сто отъ децата на Живкината възраст прекарватъ такава опасностъ. Повечето, наистина, успѣватъ да я победятъ. Но има доста деца, които не могатъ да победятъ опасността, ако не се обърне навреме достатъчно внимание и не се взематъ нужднитѣ мѣрки.

— Детето е като цвѣтето, — продължи докторътъ. — За да вирѣе, за да расте и се развива цвѣтето, потрѣбни сж най-вече въздухъ и слънце. Сжщо е и за децата. А ние най-малко се грижимъ за въздуха и слънцето. Наистина, ние можемъ да не се грижимъ за тѣхъ, ако живѣехме като птичкитѣ. Ала въ жилището, дето спимъ, дето работимъ, дето учимъ, дето се забавляваме, въздухъ и слънце нѣмаме или тѣ сж съвсемъ оскѣдни. Друго би било, ако живѣехме въ гората или въ полето.

— Мамо, — прошепна Митко на майка си, — азъ ще отведа Живка въ близката горичка. Ще направя колиба и тамъ ще си живѣемъ. Ще я пазя отъ вълци и мечки, мене не ме е страхъ. Тамъ слънцето грѣе цѣль денъ . . .